

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 6308

гр. София, 21.11.2011 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, II отделение 30 състав, в закрито заседание на 21.11.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Любка Стоянова

като разгледа дело номер **4815** по описа за **2009** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и следващите от АПК и чл. 124 и следващите от ГПК, във връзка с чл. 1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/.

Делото е образувано по искова молба на М. П. П. от [населено място], с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ срещу Министерство на финансите. Иска се от съда да осъди ответника да заплати на ищеца обезщетение за претърпените от него преки имуществени вреди и пропуснати ползи в общ размер на 2 800 796,955 лв., поради неизпълнение на задълженията по закон на длъжностни лица на Министерство на финансите.

Към исковата молба ищецът прилага и писмени доказателства, както и препис от исковата молба и заверени копия на доказателствата за съда и ответника.

Исковата молба отговаря на изискванията на чл. 127 от ГПК, поради което редовна. Предявеният иск е с правно основание чл. 128, ал. 1, т. 5 от АПК във вр. с чл. 1, ал.1 от ЗОДОВ – искане за обезщетение за вреди от незаконосъобразно бездействие на административен орган, в конкретния случай - неподписване и непредставяне от страна на Министъра на финансите на предложение за нормативна уредба за изплащане на държавния заем в злато от 1902 г.

Съдът, в определението си за насрочване на делото е преценил искът за допустим поради твърдяното бездействие. Въпреки това, след обстойно запознаване с приложените към исковата молба доказателства и с твърденията и доводите на страните намира, че искът по съществото си е недопустим. Това е така, защото в петитумът на исковата си молба ищецът ясно конкретизира, че основанийето на което претендира за обезщетение е наличието на бездействие от страна на Министерство на финансите. От една страна това бездействие е описано в изложението на исковата молба като откази – изрични и мълчаливи да бъдат удовлетворени законните искания

на граждани, включително и на ищеца за изплащане на облигации по стар държавен заем – по Договора между Българското княжеско правителство и Руската държавна банка, Парижката, Нидерландската банка, сключен на 20.06.1902 г. /като държател на 111 облигации/. От друга страна, категорично е посочено от ищеца, че бездействието на ответника се изразява в неподписване и непредоставяне от страна на Министъра на финансите на предложение за нормативна уредба за изплащане на този държавен заем от 1902 г.

Описаните по този начин основания не представляват годни такива да обосноват допустимост на иска. Първо, защото от твърдените откази за уреждане на претенциите ищецът не твърди и не доказва някой от тях да е отменен по съответния ред като индивидуален административен акт, който засяга неговата правна сфера и което представлява абсолютна процесуална предпоставка на основание чл. 204, ал. 1 от АПК. И второ, защото твърдяното бездействие за неподписване и непредоставяне от страна на Министъра на финансите на предложение за нормативна уредба за изплащане на този държавен заем от 1902 г. представляват по същността си правни действия, които се предприемат в процеса по приемане на подзаконовни нормативни актове. Защитата на лицата срещу незаконосъобразни действия може да бъде осъществена по реда на АПК /във връзка с чл. 256 и 257 от АПК/ само когато се касае до наличието на фактически действия. Правните действия не подлежат на проверка от съда по този ред, а съответно и при твърдение за настъпили за ищеца вреди, то тяхното обезщетение не може да намери опора в чл. 204, ал. 4 от АПК след установяването на незаконосъобразността на действието или бездействието от страна на съда.

Ето защо, не би могло да се приеме, че ищецът претендира присъждане на имуществени вреди, понесени от неоснователни бездействия на административен орган по смисъла на [чл. 204, ал. 4 АПК](#), каквато хипотеза съгласно [чл. 256 и 257 АПК](#) е налице само при неизвършването на фактически, но не и на правни действия, каквито в случая са налице.

От гледна точка на направените до момента по делото разноси съдът намира, че всяка от страните следва да ги понесе сама. На вещото лице следва да бъде определено възнаграждение за извършената до момента работа в размер на 300 лв., независимо че заключението не е прието. Н а страните да се върне остатъкът от внесения от тях депозит.

Водим от горното, и на основание чл. 204, ал. 1 и ал. 4 от АПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – [населено място], 30-ти състав,

ОПРЕДЕЛИ:

ВРЪЩА ИСКОВАТА МОЛБА, подадена от М. П. П. от [населено място], с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ срещу Министерство на финансите с иск за обезщетение в общ размер на 2 800 796,955 лв., поради неизпълнение на задълженията по закон на длъжностни лица на Министерство на финансите.

ПРЕКРАТЯВА производството по адм. дело № 4815/2009 год. по описа на Административен съд – [населено място].

На вещото лице да се издаде РКО за сумата от депозита в размер на 300/триста/ лева
Остатъкът от 200 /двеста/ лева да бъде върнат на ищеца след представяне на номера на банковата сметка, по която да бъде извършено връщането.

Остатъкът от 200 /двеста/ лева да бъде върнат на ответника след представяне на номера

на банковата сметка, по която да бъде извършено връщането.
Определението може да се обжалва с частна жалба пред Върховния административен съд в 7-дневен срок от съобщаването му на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: